

[Maisted]

»Hvorledes har udviklingen i sundhedssektoren været i de sidste 10 år vedrørende antallet af beskæftigede læger, herunder overlæger og speciallæger, anvendelsen af de teknologiske hjælpemidler, der fremmer behandlingen af patienter, anvendelsen af de forebyggende hjælpemidler, f.eks. medicinpræparater, der mindsker den egentlige sygdomsbehandling, samt vedrørende antallet af patienter i samme tidsrum?«

Begrundelse

I de sidste 10 år har den teknologiske udvikling på andre områder betydet en øget effektivitet, medens det tilsyneladende ikke har smittet af på sundhedssektoren, idet udgifterne er nærmest eksploderet, medens patientmassen formentlig er en konstant størrelse.

Besvarelse (18/5 83):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Antallet af beskæftigede læger i sundhedssektoren er i perioden fra 1972 til 1980 steget fra 7.100 til 10.100, dvs. en stigning på 42 pct. I de her nævnte antal sygehuslæger og læger i almen praksis og speciallægepraksis indgår overlægerne og de praktiserende speciallæger i 1972 med henholdsvis 1.583 og 414 samt i 1980 med henholdsvis 1.793 og 683.

Fra 1980 til 1982 har der været en ekstraordinær stor stigning i antallet af beskæftigede læger på sygehusene, idet der som følge af den nye lægeoverenskomst er blevet ansat 1.200 flere yngre læger. Da der ved lægeoverenskomsten bl.a. blev indført en 40 timers arbejdsuge, har stigningen i lægeantallet imidlertid ikke ført til en tilsvarende stigning i antallet af lægetimer.

Sundhedssektorens ydelser er ligeledes steget betydeligt i de sidste 10 år. Således er antallet af udskrivninger i det samlede sygehusvæsen steget fra 820.000 i 1972 til 930.000 i 1981, dvs. en stigning på 13 pct. Den væsentligste stigning er imidlertid sket i de ambulante ydelser. I 1975 var der i sygehusvæsenet 2,8 mill. ambulante ydelser, og i 1981 var antallet af ambulante ydelser steget til 3,3 mill., dvs. en stigning i disse 6 år på 20 pct. Samtidig steg antallet af ydelser i almen

praksis (incl. vagtlægehjælp) fra 1973 til 1980 med i alt 40 pct.

Ved en bedømmelse af effektiviteten i sundhedsvæsenet må der imidlertid ud over disse rent kvantitative opgørelser også tages hensyn til kvalitative forhold.

Der har således i de sidste 10 år været en lægefaglig og teknologisk udvikling, der har resulteret i udviklingen af helt nye eller ændrede behandlinger og behandlingsformer – såvel i den primære som i den sekundære sundhedssektor. Samtidig har der vist sig nye muligheder for at forebygge sygdomme, og der har i sundhedssektoren generelt været udfoldet en øget forebyggelsesindsats. Hertil kommer, at de ældre patienter udgør en stadig større andel af den samlede patientmasse, hvilket påvirker sundhedssektorens ydelser både kvantitativt og kvalitativt.

Det kan være vanskeligt på grundlag af de nævnte udviklingstendenser at vurdere effektivitetsudviklingen i sundhedssektoren, og i denne forbindelse må omkostningsudviklingen naturligvis også tages i betragtning. Den almindelige økonomiske situation og de heraf nødvendiggjorte sparekrav har bl.a. betydet, at amtsrådene og de administrative og lægelige ledelser af sygehusene har påbegyndt en egentlig rationalisering og effektivisering af sygehusvæsenet. Disse bestræbelser, som bl.a. har givet sig udslag i en omstilling fra traditionel sygehusindlæggelse til planlagt korttidsbehandling og ambulante behandling, vil i videst muligt omfang blive understøttet fra centralt hold.

Spm. nr. S 1144

Til *ministeren for Grønland* (6/5 83) af:

Steenholdt (Grønl.):

»Burde myndighederne – som fuldt ud har været orienteret om den usædvanligt strenge vinter i Grønland i år – ikke have taget højde for, at issituationen i Diskobugten kunne blive en hindring for sejlads og f.eks. have sendt et isbrydende skib til området i så god tid, at denne for erhvervslivet så ødelæggende og for befolkningen som helhed så generende aktuelle situation kunne have været undgået?«

Begrundelse